

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 3869 van 21 november 2007
in de zaak X / IV**

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X / X, van Servische nationaliteit, op 28 augustus 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2007.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

“ Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeunerin afkomstig uit Podujevo (Kosovo) en bezit u de Servische nationaliteit.

Op 8 oktober 1999 diende u een asielaanvraag in als alleenstaande vrouw genaamd X. U zou tot uw vertrek naar België in Kosovo hebben gewoond en u zou er gehuwd geweest zijn met X, de vader van uw kinderen. In de lente van 1999 zou X door Servische militairen meegenomen zijn om te gaan vechten. Sindsdien zou u hem nooit meer hebben teruggezien. Uzelf zou enige tijd later uit Kosovo verjaagd geweest zijn. De beslissing van weigering van verblijf, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 december 1999, werd door mij bevestigd op 15 februari 2000 omdat uw kennis van Kosovo bijna nihil was en er aldus geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst.

Na een vergelijking van vingerafdrukken bleek dat u op 4 oktober 1999 in België eveneens een asielaanvraag had ingediend samen met X(O.V. X). U verklaarde X te heten geboren op 4 oktober 1970.

Na confrontatie met uw dubbele asielaanvraag verklaarde u dat uw aanvraag onder de identiteit van X als nietig mocht worden beschouwd. Bijkomend stelde u dat u niet samen was met X.

Op 12 augustus 2004 diende u als X een tweede asielaanvraag in en op 13 september 2004 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring genomen.

Op 28 maart 2007 diende u in België een derde asielaanvraag in. Aanvankelijk verklaarde u dat u uit Kosovo gevlucht was omwille van de oorlog en dat u niet kunt terugkeren omdat u vreest vermoord te zullen worden door etnische Albanezen. Na herhaaldelijk aandringen gaf u toe dat u Kosovo reeds definitief verlaten had toen u veertien jaar was om te gaan samenwonen en later huwen met X in Mladenovac (Servië). U zou er officieel geregistreerd geweest zijn en uw kinderen zouden in Servië (Mladenovac en Belgrado) geboren zijn. Uw echtgenoot zou nooit verdwenen zijn. Jullie zouden samen naar België gekomen zijn en jullie zouden hier steeds hebben samengewoond. In Servië zouden jullie problemen gekend hebben op de markt. De politie zou uw man verboden hebben om goederen te verkopen en ze zouden gezegd hebben dat hij naar Kosovo moest gaan omdat u daarvan afkomstig bent. Jullie zouden wel niet in het bezit geweest zijn van een leurersvergunning. Men zou ook geweigerd hebben om uw kinderen in een school in te schrijven. Ten gevolge van het conflict in Kosovo zouden er etnische Albanezen naar Mladenovac gevlucht zijn. Ze zouden ermee bedreigd hebben om u te verkrachten.

Bij uw asielaanvraag als X legde u een kopie van uw huwelijksakte afgeleverd te Mladenovac op 10 augustus 1999, de geboorteakte van uw zoon X afgeleverd te Mladenovac op 13 augustus 1999 en de geboorteaktes van uw kinderen X, X, X, X, en X afgeleverd te Belgrado op 13 augustus 1999 neer. U bent tevens in het bezit van een lidkaart van de organisatie 'Romano Dzuvdipe' afgeleverd in België, twee attesten afgeleverd door voornoemde organisatie waarin verklaard wordt dat u en uw kinderen uit Kosovo afkomstig zijn en brieven van burens en kennissen waarin uw goede integratie in België bevestigd wordt"

2.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

" Vooreerst dient er op gewezen te worden dat ik in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam omwille van uw uiterst gebrekkige kennis over uw geboortestreek Kosovo waardoor er geen geloof kon gehecht worden aan uw bewering als zou u tot uw vertrek naar België in 1999 in bovengenoemde provincie hebben verbleven.

In het kader van uw tweede asielaanvraag bleef u echter volhouden dat u tot uw vertrek in 1999 in Kosovo zou gewoond hebben en dat u nog steeds geen nieuws zou hebben van uw echtgenoot X die tijdens het gewapend conflict zou verdwenen zijn (DVZ tweede aanvraag, p. 5 en 13).

Tijdens uw derde asielaanvraag bleef u aanvankelijk vasthouden aan bovengenoemde verklaringen (DVZ, p. 4 en 12 en CGVS, p. 1 en 3). Pas na herhaaldelijk aandringen en confrontatie met uw gebrekkige kennis over Kosovo gaf u toe dat u uw geboortestreek reeds verlaten had toen u veertien jaar was. U zou sindsdien, tot aan uw vertrek naar België, in Mladenovac (Servië) gewoond hebben (CGVS, p. 3, 4, 7 en 9). U werd dus niet uit Kosovo verjaagd ten tijde van het gewapend conflict. U zou officieel geregistreerd geweest zijn in Mladenovac en u zou in het bezit geweest zijn van een identiteitskaart en een paspoort (CGVS, p. 8, 9 en 14). U zou nooit gehuwd geweest zijn met iemand genaamd X maar met Naser Amzic, een Roma zigeuner uit Servië (CGVS, p. 14). Uw kinderen zouden niet in Podujevo geboren zijn zoals u steeds aangaf, maar in Mladenovac en Belgrado (DVZ eerste aanvraag, p. 3, DVZ tweede aanvraag, p.5 en DVZ derde aanvraag, p. 5). U zou samen met Naser naar België gekomen zijn en u zou hier steeds met hem hebben samengewoond. (CGVS, p. 3 en 4).

Uit bovenstaande blijkt dat u de Belgische autoriteiten tot drie maal toe op intentionele wijze trachtte te misleiden door het bewust verzwijgen van uw vestigingsalternatief in Servië en uw ware gezinssituatie. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen en dient dan ook te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De neergelegde kopies van uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen enkel dat u in Kosovo geboren bent en dat u gehuwd bent met Naser Amzic, hetgeen door ons niet betwist wordt. In de documenten (lidkaart en de attesten) van de vereniging "Romano Dzuvdipe" wordt verklaard dat uw zes oudste kinderen in Kosovo geboren zijn, hetgeen niet strookt met uw verklaringen. Er kan dan ook geen bewijskracht aan gegeven worden. Voor een machtiging tot verblijf op basis van uw goede integratie in België, ten slotte, dient u de geëigende procedures aan te wenden. "

2.2. Verzoekster stelt dat motivering voorbijgaat aan het feit dat zij een etnische Roma is en dat leden van deze groep volgens Amnesty International, zowel in Kosovo als in Servië gediscrimineerd worden, dat er geen of onvoldoende anti-discriminatoire maatregelen worden genomen door de overheid en dat er incidenten zijn waarbij de Roma slachtoffer zijn van geweld. Bijgevolg heeft zij als Roma een vrees voor vervolging.

2.3. De Raad meent dat dergelijke algemene rapporten een begin van bewijs kunnen vormen, maar dat verzoekster nalaat aan te geven waarom zij persoonlijk een gegronde vrees tot vervolging heeft. Een algemene situatie is onvoldoende om dergelijke persoonlijke vrees te gronden.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoekster op geen enkele wijze de vaststellingen in de bestreden beslissing tracht te weerleggen. Bijgevolg kan wegens de ongeloofwaardige verklaringen afgelegd in het kader van de opeenvolgende asielaanvragen, onder meer omtrent haar identiteit, haar afkomst en haar gezinssituatie, geen enkel geloof worden gehecht aan de beweerde persoonlijke vervolgingsfeiten. Verzoekster poogde immers intentioneel de Belgische asielinstanties te misleiden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (R.v.St., Polat, 12 januari 1999, nr. X).

3.1. Verzoekster vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is kan zij niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de wet van 15 december 1980.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas.

De Raad beschikt niet over aanwijzingen dat er in Servië een gewapend conflict gaande is. Wat betreft artikel 48/4 § 2, b van de voormelde wet van 15 december 1980, moet worden opgemerkt dat dit artikel verwijst naar een situatie die eerder subjectief van aard is. Aldus rust de bewijslast in hoofdzaak op de asielzoeker zelf die zowel de kwalificatie onder artikel 48/4 § 2, b als het reëel risico op ernstige schade aannemelijk moet maken. Enkel indien de asielzoeker voldoende geloofwaardige elementen aanbrengt om de toepassing van artikel 48/4 § 2, b te rechtvaardigen dient de Commissaris-generaal het asielrelaas vanuit dit oogpunt te onderzoeken.

De Europese wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4 § 2, b op artikel 3 E.V.R.M. (zie Toelichting bij Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, p. 30; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Hierbij werd overwogen dat “*Wanneer de lidstaten onderzoeken of een verzoeker op grond van dit criterium aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming zij geen strengere maatstaven [dienen] aan te leggen dan door het EVRM wordt voorgeschreven [...]*”. Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende artikel 3 E.V.R.M.. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de voormelde wet van 15 december 1980. Enkele citaten uit algemene rapporten volstaan niet om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen, zeker nu uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters relaas ongeloofwaardig is.

4.1. Verzoekster voert aan dat er zeer zelden “laisser-passer”- documenten worden afgeleverd aan etnische Roma, en dat verscheidene organisaties de gedwongen terugkeer van Roma afraden.

4.2. Dergelijke argumenten zijn niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 november 2007 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE